

Han havde ikke helt overvundet den Følelse af Ufrihed og Ubehag, der uvilkaarlig havde bemægtiget sig ham ved Indtrædelsen i det fornemt udstyrede Hus, som i saa meget mindede ham om hans Faders Hjem, — ved igen at bevæge sig paa tæppebelagte Gulve, mellem udskaarne Møbler og store forgyldte Spejle, hvori man overalt saa sin egen Skikkelse, ved at være omgivet af Billeder og Statuetter af nøgne Mænd og Kvinder og tage Plads i Fløjels-Lænestole, hvori man sank ned som i en Pude; han var i første Øjeblik bleven saa oprørt over al denne Luksus, at han var begyndt at fortryde, at han havde ladet sig lokke herind. Allermest havde det dog generet ham at blive modtaget ude i Forstuen af en opfikset Stuepige med korte Pufærmer og pibestivet Kappe, der straks med mange falske Smil og Kniks havde frataget ham Stok og Hat og senere givet sig til at børste ham inde i et tilstødende Toiletværelse, mens hun stadig titulerede ham „Deres Velærværdighed“. Han havde hele Tiden haft den største Lyst til blidt at tage Børsten fra hende og ganske jævnt sige:

„Hør, mit Barn, skal vi lægge alt Skaberi til Side og være Mennesker? Jeg er vant til at børste